

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/141/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117011216
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2117011216.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci obžalovaného: A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 20.06.2023, sp. zn. 6T/12/2017, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.03.2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, zamieta.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj len ako „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) napadnutým rozsudkom zo dňa 20.06.2023, č. k. 6T/12/2017 - 654, rozhodol tak, že:

Podľa § 166 Trestného poriadku sa obžalovaný:

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. XXXX/XX C., t. č. ÚVTOS Leopoldov, ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 04.09.2018, sp. zn. 6T/12/2017, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, zo dňa 16.05.2019, sp. zn. 5To/151/2018, uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, odsudzuje:

Podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd ruší výrok o treste uložený obžalovanému:

· trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 30.09.2013 sp. zn. 11T/155/2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad;

· rozsudkom Okresného súdu Trnava, zo dňa 28.01.2014, sp. zn. 30T/39/2011, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad;

· rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, zo dňa 28.03.2018, sp. zn. 1T/35/2012, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

2. Po vyhlásení napadnutého rozsudku a po poučení o opravnom prostriedku na hlavnom pojednávaní si obžalovaný ponechal lehotu na podanie odvolania. Prítomná prokurátorka sa vzdala práva na podanie odvolania.

3. V zákonom stanovenej lehote obžalovaný A. B. (ďalej len obžalovaný) podal odvolanie osobitným písomným podaním, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Márie Staríčkovej (ďalej len obhajkyňa) ako aj sám.

4. Obhajkyňa obžalovaného v písomnom odôvodnení uviedla nasledovné (skrátene):

4.1. Podané odvolanie smeruje voči napadnutému rozsudku a konaniu, ktoré mu predchádzalo, v celom rozsahu (čo do výšky trestu aj spôsobu jeho výkonu a nadväzujúceho výroku o zrušení uložených výrokov o treste skoršími rozhodnutiami). Odvolanie podáva preto z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), d) a e) Trestného poriadku.

4.2. Obhajkyňa poukazuje na to, že rozsudku predchádzali podstatné chyby konania, spočívajúce v nevykonaní lustrácie súdu ohľadom prebiehajúcich iných trestných konaní a nepripojení spisov všetkých ukončených aj prebiehajúcich konaní za účelom komplexného posúdenia možnosti uloženia súhrnného trestu nielen vo vzťahu k rozsudkom zrušeným výrokom o treste uloženým trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota, rozsudkom Okresného súdu Trnava a rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, ale aj obžalovaným uvádzaného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV a Okresnom súde Trnava. V tomto rozsahu žiada, aby odvolací súd vykonal lustráciu, nakoľko je možné, že je, resp. v čase odvolacieho konania bude splnená podmienka uloženia súhrnného trestu aj vo vzťahu k týmto konaniam. V daných konaniach má obžalovaný ustanovených iných obhajcov, preto neboli uvádzané sp. zn. ani bližšie časové okolnosti (dátum spáchania skutku, vynesenia rozhodnutia a pod.) zo strany obhajoby v tomto konaní a obžalovaný o týchto údajoch a ich právnom význame pre toto konanie nemá kvalifikovaný prehľad. Nakoľko ale súd musí vykonávať dôkazy tak v prospech aj v neprospech obžalovaného, obhajoba žiada súd, aby tieto údaje zabezpečil. Bolo tomu tak aj v rozhodnutí Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5To/151/2018 zo dňa 16.05.2019, ktorým bol zrušený výrok o treste uložený mu Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 6T/12/2017 zo dňa 04.09.2018.

4.3. Obhajoba upozorňuje na porušenie ustanovení Trestného zákona v ust. § 36, 38 a 39 Trestného zákona, keď súd nezohľadnil ľútosť obžalovaného. Trestný zákon výslovne časovo nevymedzuje, kedy sa už na ľútosť a priznanie obžalovaného neprihliada, súd teda reštriktívne vykladal ust. § 36 Trestného zákona, a tým nesprávne vyhodnotil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností v zmysle § 37 Trestného zákona. Obhajoba nepopiera, že je na vôli súdu, nakoľko prejavene priznanie a ľútosť premietne do výšky trestu či už formou poľahčujúcej okolnosti alebo mimoriadnym znížením trestu, no je legálnym očakávaním každého (aj obžalovaného), že v prípade prejavu ľútosti mu bude uložený nižší trest. V tomto prípade sa domnieva, že uložený trest je neprimerane prísny aj vo vzťahu k trestu uloženému obžalovanej p. E. v Českej republike.

4.4. Obhajoba dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Tdo/57/2016 a sp.zn. 4Tdo/57/2016.

4.5. Dôvodí aj tým, že rozsudkom uložený trest pre obžalovaného je neprimeraný a prísny vzhľadom na jeho zdravotný stav, k čomu si súd mohol vyžiadať zdravotnú dokumentáciu z ÚVTOS a ošetrojúceho lekára obžalovaného pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody, čo neurobil, preto navrhuje vykonanie uvedených dôkazov, ako aj vzhľadom na dĺžku trvania trestného konania, ktorú nijako obžalovaný nezavinil, naopak s orgánmi činnými v trestnom konaní spolupracoval a stíhaniu sa nevyhýbal.

4.6. Porušenie § 39 Trestného zákona spočíva aj v tom, že súd nijako nevzal do úvahy rodinnú a osobnú situáciu obžalovaného, resp. sa s ňou v odôvodnení rozsudku nevysporiadal, hoci boli obžalovaným predstavené osobitné okolnosti týkajúce sa rodinných pomerov obžalovaného, a síce, že chce a musí prevziať zodpovednosť za rodinu vzhľadom na to, že starostlivosť o deti jeho manželka nevláda a stará matka nebude o tak dlhý čas spôsobilá vykonávať starostlivosť o ne. Aj nepatrné zmiernenie rozsudkom uloženého trestu odvolacím súdom, prípadne uloženie súhrnného trestu aj vo vzťahu k ďalším ako rozsudkom uvádzaným uloženým trestom pre obžalovaného ako otca a živiteľa rodiny znamená veľa, keďže u detí je rozhodujúci čas do ich.

4.7. Obhajoba má za to, že súd sa síce v rozsudku zaoberal aj dĺžkou konania, ktorá presiahla štandardnú dĺžku trestného konania, čím obžalovanému vznikla ujma na základných právach, garantovaných Ústavou SR ako aj Dohovorom, no túto ujmu súd napriek obžalovaným poukazovanej a súdom citovanej judikatúre súdov neprejavil pri ukladaní trestu ani spôsobom mimoriadneho zníženia trestu ani výraznejším zmiernením trestu, keď bol obžalovanému uložený trest 11 rokov v rámci upravenej sadzby od 8 rokov 8 mesiacov do 16 rokov.

4.8. Obhajoba vzhľadom na uvedené preto žiada, aby bol napadnutý rozsudok zrušený a vec sa vrátila prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

5. Podané odvolanie obžalovaný odôvodnil aj sám osobitným písomným podaním, v ktorom uviedol nasledovné (skrátene):

5.1. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku síce uvádza, že zohľadnil dĺžku konania, avšak len v rámci zákonnej trestnej sadzby, pričom argumentoval, že „Okrem toho zo strany obžalovaného, ako aj právoplatne odsúdeného F., dochádzalo počas celého trestného konania k využívaniu všetkých dostupných právnych nástrojov pri ich obrane.“ Aj podľa EŠLP, ale aj Ústavného súdu využívanie inštitútov trestného práva, na ktoré je účastník konania oprávnený, nemožno pri posudzovaní dĺžky trestného konania pripisovať na ťarchu účastníka konania (I. ÚS 55/02, IV. ÚS 84/02).

5.2. Poukazuje na to, že Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prieťahov, keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho súdu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov konania (I. ÚS 119/03).

5.3. Je toho názoru, že ak súd na jednej strane tvrdí, že zohľadnil dĺžku konania, a preto ukladal zmiernený trest v rámci „riadnej trestnej sadzby“ (po vzore uznesenia Ústavného súdu SR IV. ÚS 203/2013), tak s týmto absolútne nemôže súhlasiť, pretože „riadna trestná sadzba“ je tá, ktorá je uvedená v osobitnej časti Trestného zákona, teda pri uvedenom trestnom čine od 7 do 12 rokov. Akákoľvek iná trestná sadzba ustanovená na základe moderačných ustanovení Trestného zákona už nie je „riadna“, ale upravená, resp. modifikovaná, a preto nemôže súhlasiť s tým, že trest v trvaní 11 rokov je ukladaný v dolnej polovici trestnej sadzby a už vôbec nie s tým, že mu súd v treste zohľadnil dĺžku konania, a tým sa snažil navodiť dojem, že už nie je „obeťou“ porušenia práva na prejednanie vecí v primeranej lehote v zmysle Dohovoru. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Metzger proti Nemecku zo dňa 27.04.2000, sťažnosť č. 37591/97.

5.4. Má za to, že súd dĺžku konania zohľadnil len formálne, a to konštatovaním v odôvodnení rozsudku o čom svedčí aj fakt, že rozsudkom zo dňa 04.09.2018 bol uznaný vinným za rovnakých okolností, pričom vôbec nebola zohľadnená žiadna dĺžka trestného konania a bol odsúdený rovnako na 11 rokov ako napadnutým rozsudkom. Teda nie je pravda, že súd zohľadnil dĺžku konania aj materiálne, čím citeľne stratil štatút „obete“ porušenia jeho práv v zmysle Dohovoru.

5.5. Vzhľadom na uvedené preto navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a uložil mu trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby, prípadne na samej dolnej hranici „riadnej“ trestnej sadzby a to v trvaní 7 rokov.

6. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“ alebo aj „odvolací súd“) rozhodoval o odvolaní obžalovaného na verejnom zasadnutí, ktorého sa zúčastnili prokurátor krajskej prokuratúry a obhajkyňa obžalovaného. Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, ktorý o takýto postup požiadal. Krajský súd po oboznámení spisového materiálu doplnil dokazovanie podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku oboznámením listinných dôkazov podľa § 269 Trestného poriadku, konkrétne aktualizovaným odpisom registra trestov obžalovaného, rozsudkom Mestského súdu Bratislava 4 sp. zn. 3T/14/2020 zo dňa 03.03.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/70/2022. Z oboznámeného odpisu registra trestov obžalovaného krajský súd zistil, že obžalovaný má 26 záznamov v registri trestov.

7. Z rozsudku Okresného súdu Bratislava IV (teraz Mestský súd Bratislava 4) zo dňa 03.04.2022, sp. zn. 3T/14/2020, právoplatným dňa 04.10.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/70/2022 bolo zistené, že obžalovaný bol uznaný vinným v bodoch 1 až 11 uvedeného rozsudku (za skutky zo dňa 08.12.2017, 12.01.2018, 22.01.2018, 29.01.2018, 26.01.2018, 05.12.2018, v období mesiaca január 2018, 08.02.2018, 31.03.2018, 31.03.2018 a 18.03.2018) z pokračovacieho zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, za čo bol odsúdený k spoločnému súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona bol zrušený výrok o vine a treste ako aj ďalšie výroky, ktoré mali vo výroku o vine svoj základ – rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 06.11.2018, sp. zn. 2T/92/2018, právoplatným dňa 11.10.2019, rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 27.11.2019, sp. zn. 3T/29/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 26.05.2020, sp. zn. 1To/6/2020, rozsudku Okresného súdu Čadca zo dňa 27.03.2019, sp. zn. 1T/134/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.10.2019, sp. zn. 1To/45/2019, rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 16.09.2021, sp. zn. 7T/14/2019, právoplatným dňa 03.11.2021, trestného rozkazu Okresného súdu Žilina zo dňa 31.01.2019, sp. zn. 35T/6/2019, právoplatným dňa 20.09.2019. Taktiež podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Ružomberok zo dňa 13.06.2018, sp. zn. 8T/23/2018, právoplatným dňa 23.08.2018, rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 09.12.2019, sp. zn. 21T/74/2019, právoplatným dňa 09.12.2019, rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa

03.12.2020, sp. zn. 1T/35/2018, právoplatným dňa 03.12.2020, rozsudku Okresného súdu Čadca zo dňa 16.12.2020, sp. zn. 2T/169/2017, právoplatným dňa 27.04.2021, rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 10.08.2023, sp. zn. 6To/60/2023 v spojení v rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 14.02.2023, sp. zn. 4T/93/2014.

8. Prokurátor v konečnom návrhu vzhľadom na nové skutočnosti navrhol, aby odvolací súd výrok o treste napadnutého rozsudku zrušil a uložil primeraný spoločný úhrnný spravodlivý trest. Obhajkyňa obžalovaného vzhľadom na odvolanie, nové skutočnosti a nález Ústavného súdu žiadala, aby súd zrušil napadnutý rozsudok a aby mu vec vrátil a ten na novo rozhodol v súlade so všetkými skutočnosťami a námietkami v odvolacom konaní.

9. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

10. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o treste, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

11. Úvodom je potrebné uviesť, že v prejednávanej veci bola vina obžalovaného spolu s teraz už odsúdeným G. F. zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona uznaná rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 04.09.2018, sp. zn. 6T/12/2017. Obžalovanému okresný súd predmetným rozsudkom uložil podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť rokov), na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Súčasne podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 30.09.2013, sp. zn. 11T/155/2013, právoplatným dňa 02.04.2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na tento výrok nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Na podklade odvolania obžalovaných (aj obžalovaného A. B.), krajský súd rozhodol uznesením zo dňa 16.05.2019, č.k. 5To/151/2018 – 324 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. c), ods. 3 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u obžalovaného A. B. a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. K trestom pre oboch obžalovaných (F. aj B.) skonštatoval, že okresný súd správne zhodnotil závažnosť konania obžalovaných, osobné pomery, charakter celkovej trestnej činnosti. Obžalovaní sú mnohonásobní recidivisti, trest odňatia slobody v

hornej polovici trestnej sadzby je aj podľa názoru krajského súdu trestom spravodlivým a zákonným. Takto uložený trest splní najmä funkciu ochrany spoločnosti od páchatel'ov a ich prípadnej ďalšej trestnej činnosti. K samotnému zrušenému výroku o treste a spôsobe jeho výkonu krajský súd uviedol, že u obžalovaného prišlo po spáchaní skutku (ktorý je predmetom tohto trestného konania) k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku v inom trestnom konaní, a to konkrétne Okresným súdom Topoľčany zo dňa 28.03.2018, sp.zn. 1T/35/2012, právoplatným dňa 02.06.2018, pričom vo vzťahu k tomuto rozsudku prichádzalo do úvahy u obžalovaného uloženie súhrnného trestu, pretože skutok v prejednávanej trestnej veci a skutky, pre ktoré bol obžalovaný uznaný za vinného v uvedenom konaní Okresného súdu Topoľčany, sa javia byť v súbahu. Bolo skonštatované, že okresný súd založil svoje rozhodnutie vo výroku o treste na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia. Uloženie súhrnného trestu sa javilo v prospech obžalovaného. Záverom uviedol, že okresný súd musí doplniť dokazovanie pripojením predmetného spisu a vysporiadať sa s touto okolnosťou.

12. Po tomto zrušení rozsudku okresného súdu, rozhodol okresný súd rozsudkom zo dňa 20.06.2023, č. k. 6T/12/2017 – 654 tak, ako je uvedené v bode 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

13. Obžalovaný v prejednávanej trestnej veci podal ústavnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Ústavný súd nálezom zo dňa 24.10.2023, č. k. I. ÚS 475/2023 – 35 tak, že vyslovil porušenie práva obžalovaného na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp.zn. 6T/12/2017. Okresnému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov. Obžalovanému priznal finančné zadosťučinenie v sume 1000 eur, ktoré je povinný okresný súd vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia a zároveň okresný súd je povinný nahradiť obžalovanému trovy konania v sume 442,38 eur a zaplatiť ich jeho právnenému zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhoviel.

13.1. Ústavný súd v predmetnom náleze dospel k záveru, že vzhľadom na právnu kvalifikáciu (zločin lúpeže spolupáchatel'stvom) ide o štandardnú agendu súdov. V konkrétnostiach prípadu po právnej stránke ani po skutkovej stránke ústavný súd nezistil prvky väčšej zložitosti. Ako ale uvádzal okresný súd na svoju obranu, z dôvodu viacerých odsúdení obžalovaného a jeho spolupáchatel'a vyvstala potreba zabezpečenia relevantných rozhodnutí a zabezpečenia súvisiacich trestných spisov, ktoré bolo problematické zadovážiť. Administratívnu činnosť spojenú so zabezpečovaním spisového materiálu však nemožno označiť za mimoriadne náročnú, aj keď sa týkala viacerých spisov. Ku kritériu správania sa obžalovaného, ústavný súd podľa obsahu súdneho spisu konštatoval, že nesporne malo na doterajšej dĺžke konania určitý a značný podiel. Skonštatoval, že liknavým konaním okresného súdu tak došlo v napadnutom trestnom konaní k porušeniu základných práv obžalovaného namietaných v jeho ústavnej sťažnosti. Obdobia nekonania bez existencie zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu neospravedlňiteľné. Ústavný súd zobral na zreteľ, že trestná vec sťažovatel'a trvá viac ako sedem rokov od podania obžaloby (22.júna 2017) s prihliadnutím na podstatu dotknutých práv obžalovaného, kvalifikoval nečinnosť okresného súdu ako relevantné prieťahy v trestnom konaní a deklaroval porušenie práv.

14. Krajský súd vzhľadom na dôvody odvolania smerujúce len čo do výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a konaniu, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, obmedzil svoju prieskumnú povinnosť len na tento výrok a toto konanie.

15. Pokiaľ ide o samotné konanie predchádzajúce napadnutému výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, okresný súd skonštatoval, že vo veci nariadil opätovne hlavné pojednávanie a v súvislosti s rozhodovaním o treste na hlavnom pojednávaní oboznámil listinné dôkazy - odpis registra trestov (č. I. 313), hodnotenie z ústavu na výkon trestu (č. I. 589), podstatný obsah spisu Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/39/2011, spisu Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/35/2012 a spisu Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 11T/155/2013.

16. K výroku o treste a spôsobe jeho výkonu okresný súd uviedol, že obžalovaný sa k trestnej činnosti do času právoplatného rozhodnutia súdu o vine nepriznával a svoje konanie neofutoval. Podľa odpisu z registra trestov bol do času spáchaní skutku 11 x súdne trestaný, prevažovala majetková trestná činnosť, v časti spáchaná aj v súbahu so zásahom do domovej a osobnej slobody. V jednom prípade sa dopustil násilnej trestnej činnosti a obmedzovania osobnej slobody. Obžalovanému boli do času spáchania skutku ukladané vo všetkých prípadoch takmer výlučne nepodmienečné tresty v trvaní niekoľko mesiacov až rokov (dĺžka trestu sa s narastajúcou početnosťou trestnej činnosti zvyšovala) a to už aj pri spáchaní prvého skutku. Táto skutočnosť dotvára obraz pri hodnotení osoby obžalovaného, ktorý napriek nepochybnému dlhému celkovému obdobiu vo výkone trestu odňatia slobody sa nenapravil, nezmenil svoj postoj a naďalej sa trestnej činnosti ako špeciálny recidivista dopúšťal.

Výkon trestov spojených s odňatím slobody kratšieho trvania tak nemali na obžalovaného žiadny výchovný a preventívny účinok.

16.1. Okresný súd preto dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov. Okresný súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Obžalovaný ku skutku nepriznal, tento skutok ani úprimne neoľutoval - jeho spáchanie popieral a spochybňoval dôveryhodnosť svedkov. Jeho oľutovanie (už po právoplatnosti výroku o vine) okresný súd preto nevyhodnotil ako úprimný postoj, ale ako postoj vynútený tým, že spáchanie skutku mu bolo v konaní bez akýchkoľvek pochybností preukázané. Tento jeho postoj bol vyhodnotený ako účelový, so snahou získať benefit pri ukladaní trestu. Okresný súd však zistil u obžalovaného jednu priťažujúcu okolnosť (§ 37 písm. m) Trestného zákona - bol už za trestný čin odsúdený). Neprihliadal na priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, teda že sa dopustil viacerých trestných činov, vzhľadom na to, že ukladal obžalovanému trest odňatia slobody za použitia zásady podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona (asperačná zásada) a použitie uvedenej priťažujúcej okolnosti by bolo v rozpore so zásadou ne bis in idem.

16.2. Okresný súd zároveň zistil, že v prejednávanej veci je potrebné ukladať súhrnný trest, a to konkrétne vo vzťahu k odsúdeniam trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 11T/155/2013, vo vzťahu k trestu odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkonu trestu so stredným stupňom stráženia, rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/39/2011, vo vzťahu k trestu odňatia slobody vo výmere 26 mesiacov so zaradením do ústavu na výkonu trestu so stredným stupňom stráženia, rozsudkom Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/35/2012, vo vzťahu k trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkonu trestu so stredným stupňom stráženia, keďže skutkov, za ktoré bol uznaný za vinného vyššie uvedenými rozhodnutiami, ako aj zločinu lúpeže, ktorý je predmetom tohto konania sa dopustil skôr ako mu bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 11T/155/2013. Preto okresný súd spolu s uložením súhrnného trestu zrušil podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. tieto výroky ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

16.3. Okresný súd dospel k záveru, že obžalovanému je potrebné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov, t. j. v dolnej polovici upravenej trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného, t. j. podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., pričom pri výmere trestu zohľadnil pomery a osobnosť obžalovaného ako špeciálneho, opakovane trestaného recidivistu, povahu a závažnosť ním spáchanej trestnej činnosti (prečiny a zločin), ale zároveň zohľadnil aj okolnosť dĺžky konania a mieru účasti obžalovaného ako spolupáchateľa na trestnej činnosti. Z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona upravil základnú trestnú sadzbu a pri použití asperačnej zásady podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona. Okresný súd mohol ukladať po úprave trest v sadzbe od 8 rokov 8 mesiacov do 16 rokov.

16.4. Obžalovaného na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nakoľko obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin a iné zaradenie sa v jeho prípade súdu nejavilo ako potrebné ani dôvodné vzhľadom na zákonom vymedzené kritériá.

16.5. Okresný súd dodal, že nevzhliadol splnenie podmienok na aplikáciu mimoriadne zmierňujúceho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd nezdieľal názor obžalovaného na neprimeranú dĺžku konania vzhľadom na to, že vo veci všeobecné súdy konali plynulo. Všeobecné súdy sa v časovej postupnosti s návrhmi, námietkami, opravnými prostriedkami obžalovaného a právoplatne odsúdeného F. museli postupne vysporiadať. Okrem toho, súd musel v záujme plynulého konania využiť aj inštitút príkazu na zatknutie, nakoľko obžalovaný sa trestnému konaniu vyhýbal. Zároveň uviedol, že miera a rozsah účasti odsúdeného F. a obžalovaného B. na spáchanej trestnej činnosti bolo rovnocenná, bez toho, aby bolo možné konštatovať, že úloha obžalovaného B. bola len okrajová, doplnková, resp. že svojím konaním naplnil len niektoré znaky skutkovej podstaty. Súd tak nemal dôvod zohľadňovať v prospech obžalovaného žiadnu prípadnú nižšiu mieru jeho angažovanosti na trestnom čine, nakoľko obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, z ktorého bol uznaný za vinného.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.

- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.

17. Napadnutým rozsudkom bol tak obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov za súčasného zaradenia obžalovaného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Trestnú sadzbu uvedenú v § 188 ods. 2 Trestného zákona prvostupňový súd upravil v súvislosti s prevažujúcim pomerom priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami (pomer 0:1), a aj vzhľadom na tzv. asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona.

18. Podľa odpisu z registra trestov obžalovaného ku dňu 11.3.2024 bol tento celkovo dvadsaťšesťkrát súdne trestaný, prevažne za majetkovú trestnú činnosť, ale aj za drogovú a za násilnú trestnú činnosť. V odvolaní vytýkal obžalovaný okresnému súdu nedostatočne vykonané dokazovanie, ktoré malo spočívať v nepripojení si všetkých ukončených aj prebiehajúcich konaní za účelom komplexného posúdenia možnosti uloženia súhrnného trestu, vrátane obžalovaným uvádzaného konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV a Okresnom súde Trnava.

19. Krajský súd v zmysle ustanovenia §326 ods. 5 Trestného poriadku doplnil dokazovanie, zabezpečil rozsudok Mestského súdu Bratislava IV sp.zn. B4-3T/14/2020 zo dňa 3.3.2022 a rozsudok Krajského súdu Bratislava sp.zn. 1To/70/2022 zo dňa 4.10.2023. Z nich zistil, že prejednávany skutok (zo dňa 1.3.2013) a skutky (zo dňa 8.12.2017, 12.1.2018, 22.1.2018, 29.1.2018, 26.1.2018, 5.2.2018, január 2018, 8.2.2018, 31.3.2018, 31.3.2018 a 18.3.2018) za ktoré bol odsúdený rozsudkom (pôvodne) Okresného súdu Bratislava IV, sp.zn. 3T/14/2020 zo dňa 3.3.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp.zn. 1To/70/2022 zo dňa 4.10.2023, nie sú v súbehu. Tento bol totiž prerušený už doručením trestného rozkazu Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 11T/155/2013, ktorým bol A. B. uznaný za vinného zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako prečin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1 Trestného zákona a ktorým mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, obvinenému, a to dňa 7.11.2013, nakoľko účinky spojené s vyhlásením rozsudku nastávajú doručením trestného rozkazu. Následne aj vyhlásením rozsudku Okresného súdu Trnava dňa 28.01.2014, sp. zn. 30T/39/2011, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako prečin ublíženia na zdraví spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

20. Je nepochybné, že súd je povinný zistiť všetky skutočnosti rozhodné a významné pre zákonné uloženie trestu obžalovanej osobe. V prípade obžalovaného B. bolo z pripojeného spisového materiálu (pripojené spisy Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 11T/155/2013, Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/39/2011, Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/35/2012) a zo zabezpečených rozsudkov a trestných rozkazov zistené, že nie sú splnené podmienky na ukladanie súhrnného trestu vo vzťahu ku skutkom, za ktoré bol obžalovaný odsúdený (pôvodne) Okresným súdom Bratislava IV v konaní pod sp.zn. 3T/14/2020. Prejednávany skutok je v súbehu so skutkami, prejednanými v konaní Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 11T/155/2013, Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/39/2011 a Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/35/2012 a preto postupoval okresný súd správne, keď obžalovanému ukladal súhrnný trest vo vzťahu k týmto odsúdeniam. Zároveň treba upozorniť, že v súbehu s prejednaným skutkom a skutkami, vo vzťahu ku ktorým bol ukladaný súhrnný trest, nie sú žiadne iné skutky, pre ktoré bol obžalovaný odsúdený v iných konaniach.

21. Čo sa týka námietky obžalovaného, že súd mal zabezpečiť lustrácie a pripojiť spisy aj k ďalším konaniam obžalovaného prebiehajúcim na Okresnom súde Trnava, z aktualizovaného odpisu z registra trestov bolo zistené, že v trestnej veci vedenej na Okresnom súde pod sp.zn. 0T/230/2022 bol vydaný trestný rozkaz dňa 14.11.2022, ktorý nadobudol právoplatnosť tým istým dňom (z čoho vyplýva aj to, že tým istým dňom bol aj doručený obžalovanému). Obžalovaný v uvedenej veci spáchal skutok, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, dňa 11.11.2022. Uvedená skutočnosť má za následok skonštatovanie, že tento skutok a prejednávany skutok nie sú a nemôžu byť v súbehu, a to už vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 19 tohto rozhodnutia. Súbeh uvedených skutkov bol

prerušený jednak vyhlásenými odsudzujúcimi rozsudkami (trestnými rozkazmi) v konaniach Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 11T/155/2013, Okresného súdu Trnava, sp. zn. 30T/39/2011 a Okresného súdu Topoľčany, sp. zn. 1T/35/2012, jednak prvým odsudzujúcim v prejednávanej veci, kedy bol prvý rozsudok Okresného súdu pod sp.zn. 6T/12/2017 vyhlásený dňa 4.9.2018.

22. K odvolacím námietkam obžalovaného týkajúcich sa neaplikácie mimoriadne zmierňujúceho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, a aj k tomu, že súd porušil ustanovenia Trestného zákona v § 36, 38 a 39. Odvolací súd sa stotožňuje s tým, ako sa okresný súd vysporiadal s otázkou existencie priťažujúcich a poľahčujúcich okolností, vrátane toho, že správne vyhodnotil prejavenu ľútosť a priznanie obžalovaného ako účelové a formálne, pričom v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu v bode 10. Obžalovaným namietané skutočnosti ako zdravotný stav (nepodložený žiadnymi lekáorskými správami), nemožnosť poskytnutia starostlivosti o deti manželkou, či matkou obžalovaného o deti, nie sú okolnosťami odôvodňujúcimi postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie nevybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a neodôvodňujú tak zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Nejde ani o pomery obžalovaného takého charakteru, z ktorých by bolo zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by obžalovaný ako páchatel trestnej činnosti pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia.

23. K námietke obžalovaného, že okresný súd sa síce zaoberal aj dĺžkou konania, ktorá presiahla štandardnú dĺžku trestného konania, čím obžalovanému vznikla ujma na základných prácach, garantovaných Ústavou SR ako aj Dohovorom, ale ju neprejavil pri ukladaní trestu, je potrebné uviesť, že je pravdou, že Ústavný súd nálezom zo dňa 24.10.2023, č. k. I. ÚS 475/2023 – 35 vyslovil porušenie práva obžalovaného na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp.zn. 6T/12/2017 a obžalovanému priznal finančné zadosťučinenie v sume 1000 eur. Je tiež pravdou, že v zmysle ustálenej judikatúry (a s poukazom aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 203/2013) je možné dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, za určitých okolností považovať, za súčasnej existencie ďalších predpokladov uvedených v ustanovení § 39 ods. 1 Trestného zákona, za dôvod podmieňujúci mimoriadne zníženie trestu, za súčasnej existencie predpokladu, že by táto doba celkom zjavne a výrazne vybočovala z obvyklého rámca. V prípade prejednávanej trestnej veci, napriek tomu, že od spáchania skutku do napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu o treste obžalovaného uplynulo 10 rokov, nie sú však splnené podmienky vymedzené uvedeným ustanovením, a to že trest kratšieho trvania možno páchatelovi uložiť vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a (čo by bolo naplnené práve uvedenou dobou) len ak by mal súd zato, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

24. Okresný súd správne poukázal na to (odsek 20 napadnutého rozhodnutia od šiestej vety vrátane), že obžalovanému je ukladaný súhrnný trest, za spáchanie zločinu a prečinov majetkového aj násilného charakteru a že obžalovaný je mnohonásobný recidivista. Ďalej bez potreby opakovania je možné sa stotožniť so závermi súdu ohľadom osoby a kriminálnej narušenosti obžalovaného premietnutými v odseku 8 napadnutého rozsudku.

25. Skutočnosť, že obžalovanému je ukladaný trest až po uplynutí 10 rokov od spáchania skutku, možno v prípade obžalovaného B. premietnuť len do toho, že trest mu v tomto konaní bude ukladaný v dolnej polovici zákonom stanovenej (a upravenej) trestnej sadzby. Skutočnosti uvedené (na ne poukázané) v odseku 24 sú práve tými skutočnosťami, pre ktoré nemožno konštatovať že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne. Na zabezpečenie ochrany spoločnosti v prípade obžalovaného nepostačuje trest kratšieho trvania.

26. Berúc do úvahy všetky vyššie uvedené skutočnosti, je trest uložený napadnutým rozsudkom vo výmere 11 rokov, uložený v dolnej polovici zákonnej trestnej sadzby, z pohľadu odvolacieho súdu primeraný a zákonný.

27. Rovnako správne rozhodol prvostupňový súd aj o spôsobe výkonu tohto trestu, keď obžalovaného zaradil do ústavu so stredným stupňom strázenia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

28. Napadnutý rozsudok je vo výroku o treste plne v súlade so zákonom, je spravodlivý a primeraný. Preto tunajší súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.